

Sygn. akt III KK 437/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

w sprawie **L.D.**

skazanego z art. 180a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 28 sierpnia 2018 r.

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego [...] w G.

z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt X K [...] /17,

uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w pkt II, to jest orzeczenia o środku karnym z art. 42 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu [...] w G. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt X K [...] /17, Sąd Rejonowy [...] w G. uznał L.D. za winnego tego, że w dniu 7 czerwca 2017 r. w miejscowości K. na drodze publicznej prowadził samochód osobowy marki BMW o

nr rej. [...] nie stosując się do decyzji nr [...] wydanej przez Prezydenta Miasta w S. z dnia 4 lipca 2016 r. orzekającej cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii B z powodu nie poddania się kontrolnemu sprawdzeniu kwalifikacji, tj. czynu z art. 180a k.k. i za to na podstawie tego przepisu w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego L.D. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 21 października 2017 r.

W dniu 27 lipca 2018 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja od tego wyroku Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, który zaskarżył to orzeczenie w części dotyczącej rozstrzygnięcia z pkt II, tj. o środku karnym z art. 42 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k., na korzyść skazanego i zarzucił mu:

rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego L.D. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych bez wskazania okresu obowiązywania tego zakazu, podczas gdy przepis art. 43 § 1 k.k. wskazuje, że zakaz wymieniony w art. 39 pkt 3 k.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15, co obliguje sąd do wskazania wymiaru tego zakazu przez określenie czasookresu obowiązywania środka karnego

i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu [...] w G. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co pozwoliło rozpoznać ją w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Zaskarżony nią wyrok wydano z rażącą obrazą przepisów prawa materialnego wskazanych w zarzucie kasacji.

Nie ulega wątpliwości, iż Sąd Rejonowy [...] w G. orzekając (w pkt II zaskarżonego wyroku) wobec skazanego, na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k., obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, nie określił – wbrew obowiązкови

wynikającemu z treści przywołanego art. 43 § 1 k.k. – czasu obowiązywania tego zakazu. Przepis ten wszak stanowi, iż tego rodzaju środek karny – o ile ustawa nie stanowi inaczej – orzeka się w latach, od roku do lat 15. Brak sprecyzowania czasu trwania (obowiązywania) orzeczonego środka karnego powoduje, że tym samym *de facto* został on orzeczony wobec skazanego bezterminowo. Zważywszy na to bezspornym jest wnioskowanie o tym, iż stwierdzone uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym przywołanego orzeczenia o środku karnym. W jego następstwie nie jest bowiem w ogóle znany okres na jaki ów środek karny został przez sąd wobec skazanego orzeczony (pomimo rygoru jego czasowego określenia), a zatem jak długo ma – wobec niego – trwać i być wykonywany. Równocześnie zgodzić się należy z konsekwentnie prezentowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, że nie jest możliwe konwalidowanie takiego rodzaju uchybienia w postępowaniu wykonawczym, w trybie art. 13 § 1 k.k.w., skoro ustawa wprost statuuje wspomniany wymóg określania w wyroku, jak długo zakaz ma trwać (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 30 maja 2015 r., II KK 75/15, Lex nr 1659231; 16 grudnia 2015 r., II KK 344/15, Lex nr 1941894; 14 listopada 2008 r., V KK 256/08, OSNwSK 2008, poz.2298; 21 marca 2017 r., IV KK 52/17, Lex nr 2252211; 10 sierpnia 2017 r., III KK 307/17, Lex nr 2338018; 15 listopada 2017 r., IV KK 294/17, Lex nr 2401079; 16 listopada 2017 r., II KK 337/17, Lex nr 2401061).

Zauważyć też należy, iż poprawnie został określony kierunek rozpatrywanej kasacji. W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, iż wnioskowanie w środku zaskarżenia o wprowadzenie do orzeczenia określenia terminu środka karnego w sytuacji, gdy w wyroku nie został on podany, oznacza, iż odwołanie to jest złożone na korzyść oskarżonego. Brak bowiem oznaczenia terminu sprawiałby, że obowiązywałby on bez ograniczenia czasowego, zwłaszcza, że w postępowaniu wykonawczym usunięcie tego uchybienia nie byłoby możliwe (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 14 października 2014 r., III KK 124/14, Lex nr 1523391; 30 marca 2015 r., II KK 75/15, Lex nr 1659231; 15 listopada 2017 r., IV KK 284 /17, Lex nr 2401079).

Z tych podanych przyczyn należało uznać kasację za oczywiście zasadną. W konsekwencji konieczne się stało uchylenie w zaskarżonej części wyroku

będącego jej przedmiotem i przekazanie – w tym tylko zakresie - sprawy Sądowi Rejonowemu [...] w G. do ponownego rozpoznania.

W jego toku Sąd ten będzie miał na uwadze powyższe wnioski i spostrzeżenia.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak wyżej.

ał